

[Rager.]

forbud. Det vilde dernæst ogsaa blive nødvendigt for visse Varers Vedkommende at bestemme, fra hvilke Lande de skulde købes, og ydermere vilde det blive nødvendigt for en Række af disse Varer at begrænse Importmængden.

Men naar det ærede Medlem havde slynget dette ud til alle Landets Lyttere for Valget, forekommer det mig at staa i absolut Strid med, naar det ærede Medlem i Dag og maaske ogsaa under Valgkampagnen — jeg ved ikke, om han personlig gjorde det der eller overlod det til andre —, gik imod Valutacentralen, for alt det, det ærede Medlem kræver og ønsker, er Valutacentralen om igen, blot med Tillæg af Told.

Er det saaledes ikke med Begejstring og Glæde, jeg hilser dette Lovforslag, er det samtidig erkendende Nødvendigheden af Forslaget under den nuværende verdenspolitiske Handlungssituation. Jeg kan ikke paa nogen Maade se, at man kan vente, at denne vil udvikle sig saaledes, at de to Aars Løbetid, der er fastsat for Loven, skulde være fastlagt som et Tidsrum, der maa anses for at være astronomisk, saaledes som jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Krag i Forgaars syntes det var; men skulde det ske, at en Verden lukkede sig op for vore Produkter i den Tid, Loven løber, saa at denne blev unødvendig, er jeg sikker paa, at man let vilde blive enig om at befri sig for Loven. Paa den anden Side vil jeg gerne sige til de Erhverv, der skal leve under Loven, at medens man hidtil har forhandlet om og behandlet Loven hovedsagelig, og i hvert Fald fra Handelens Side udelukkende, ud fra den Forudsætning, at nu skulde de se at skabe en Afviklingslov, forekommer det mig, at de denne Gang burde sætte sig til Behandlingen ud fra det Synspunkt, jeg allerede tidligere har anbefalet dem, nemlig at det er en Ordning, der i hvert Tilfælde vil komme til at vare en vis Tid, selv om man gerne vilde have Loven afviklet. Naar man saa skal leve under den en vis Tid, skylder man at give den en Behandling lige saa omhyggelig, da den er en saa vigtig Lov for Erhvervenes Trivsel, som om den skulde vare evigt.

Naar jeg nu ser paa den i Dag foreslaaede Lov til Sammenligning med den tidligere, er der straks i Formaalparagraffen sat dette i Spidsen, at vi skal overholde vor Betalingssevne over for Udlandet, og jeg vil gerne her med det samme sige, at naar der kun er en vis Sum til Raadighed, naar vi har foretaget de Forhandlinger, som er nødvendige, for at vi kan skaffe

Mulighederne for Eksport, maa det naturligvis gælde for os om inden for det Beløb at skaffe os de flest mulige Produkter og Varer til Landet, og dette vil atter sige, at det afgørende maa være at komme til at købe alene af denne Grund saa mange Raavarer som muligt og foretage den videre og fordyrende Forarbejdning her paa Stedet. Derved vil vi for den Pengesum, der er stillet til Raadighed, kunne faa den størst mulige Mængde Varer ind, dels gennem Raavarer, dels gennem bearbejdede, hjemmearbejdede Varer; men det er ganske givet, at vi ikke under vore Forhandlinger kan eller bør undlade at tage Hensyn til de Krav, der fra anden Side rejses om at tage det nødvendige af Færdigvarer, som de paagældende Lande ønsker, for at vor Eksport kan komme op til det størst mulige Beløb. Men inden for de Grænser, som engang er givet, naar Forhandlingerne er afsluttet, maa vi selvfølgelig i højest mulig Grad søge at faa Lov til at tage Raavarer og i mindst mulig Grad Færdigvarer. Enhver, der kun har et bestemt Beløb til Raadighed, vil handle paa akkurat samme økonomisk fornuftige Maade. At vi saa samtidig dermed faar Beskæftigelsen for vore producerende Virksomheder forøget, kan jeg kun hilse med Glæde.

Men naar man ser paa, hvorledes dette System har virket i de Aar, det har virket, kunde der naturligvis være Anledning til at se netop paa de Pristal, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen omtalte, og jeg forstaaer, at det ærede Medlem tænker paa Engrospristallet, dels for Eksportvarer, dels for Importvarer, dels for Hjemmemarkedsvare. Det ærede Medlem sagde, at han egentlig ansaa Tiden 1929 for en Tid, hvor der var økonomisk Ligevægt mellem de forskellige Erhverv i det danske Samfund. Men hvorledes ligger da disse Tal i Dag i Forhold til 1929? De Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, tydede i høj Grad paa, at det ærede Medlem ikke har undersøgt dette.

Thi lad os nu sætte alle disse Tal i 1929 til 100, hvordan ligger de saa i Dag? I Oktober 1935 vil Pristallet for Eksportvarer, hvis det var 100 i 1929, være 90, og for Importvarers Vedkommende vil det Pristal, der var 100 i 1929, være 90 ved Slutningen af Oktober 1935, altsaa nøjagtigt samme Højde som Pristallet for Eksportvarer; og hvis vi ser paa Hjemmemarkedsvarene, er Forholdet det, at det Tal, der var 100 i 1929, er i Slutningen af Oktober 1935 95. Altsaa med andre Ord, Eksportpristallet og Importpristallet